

Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním a za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“ (Mt 21,8-9)

(Mt 21,1-9; Lk 19,28-44; Jan 12,12-19)

Ježíš vešel do chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě kupovali a prodávali, zprevracel stoly směnárníkům a lavice prodavačům holubů a řekl jim: „Je psáno: Můj dům ať je domem modlitby, ale vy z něho děláte lupičské doupe.“ (Mt 21,12-13)

(Mt 21,12-17; Mk 11,15-19; Lk 19, 45-48; Jan 2,13-21)

Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. (Jan 12,3)

(Mk 14,1-9; Jan 12,1-8)

Tehdy jeden z Dvanácti – jménem Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. (Mt 26,14-16)
(Mt 26,14-16; Mk 14,10-11; Lk 22,1-6)

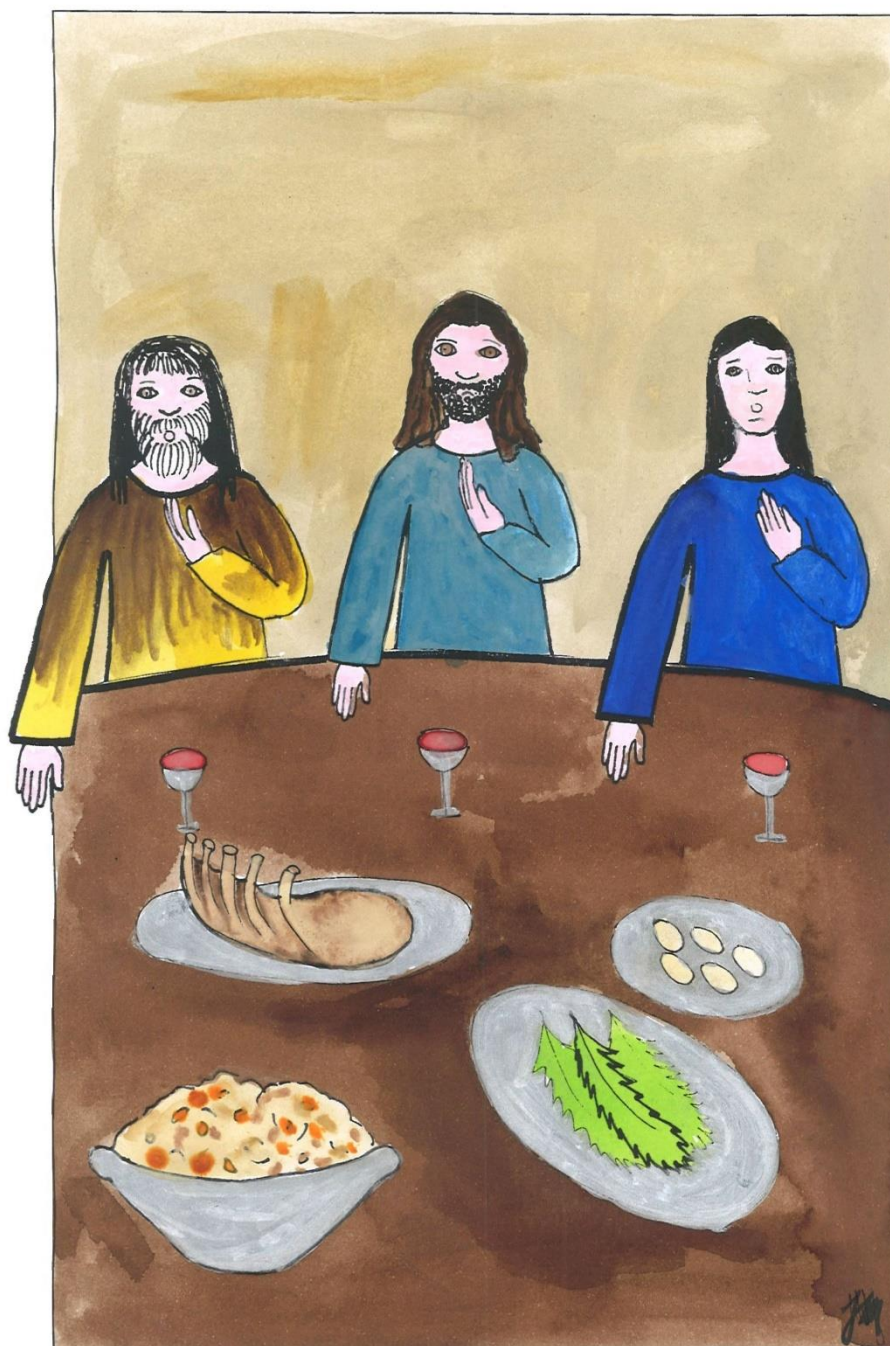

Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, ve kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka? On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři. (Mk 14,14-15)
(Mt 26,17-19; Mk 14,12-16; Lk 22,7-13)

Ježíš vstal od večere, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. (Jan 13,4-5)

(Jan 13,1-17)

Když byli u stolu a jedli, řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“ Zarmoutili se a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já?“ Odpověděl jim: „Jeden z Dvanácti, který si se mnou namáčí v téže míse.“ (Mk 14,18-20)

(Mt 26,20-25; Mk 14,17-21; Jan 13,21-30)

Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. (Mt 26,26-28)

(Mt 26,26-29; Mk 14,22-24; Lk 22,14-20)

Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: Budu bít pastýřem a ovce se rozprchnou. Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ (Mk 14,27-29)

(Mt 26,30-35; Mk 14,26-31; Lk 22,24-38)

Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Posed'te tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Mt 26,36.39)

(Mt 26,36-46; Mk 14,32-42; Lk 22,39-46)

Ježíš se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ (Mt 26,40-41)

(Mt 26,36-46; Mk 14,32-42; Lk 22,39-40.45-46)

Přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Bud' zdrav, Mistře!“ a políbil ho. (Mt 26,47-49)

(Mt 26,47-50; Mk 14,43-46; Lk 22,47-51)

Šimon Petr měl při sobě meč, vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ (Jan 18,10-11)

(Mt 26,50b-56; Mk 14,47-52; Lk 22,49-53; Jan 18,10-14)

Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhal. (Mk 14,66-68)

(Mt 26,69-75; Mk 14,66-72; Lk 22,54-62; Jan 18, 25-27)

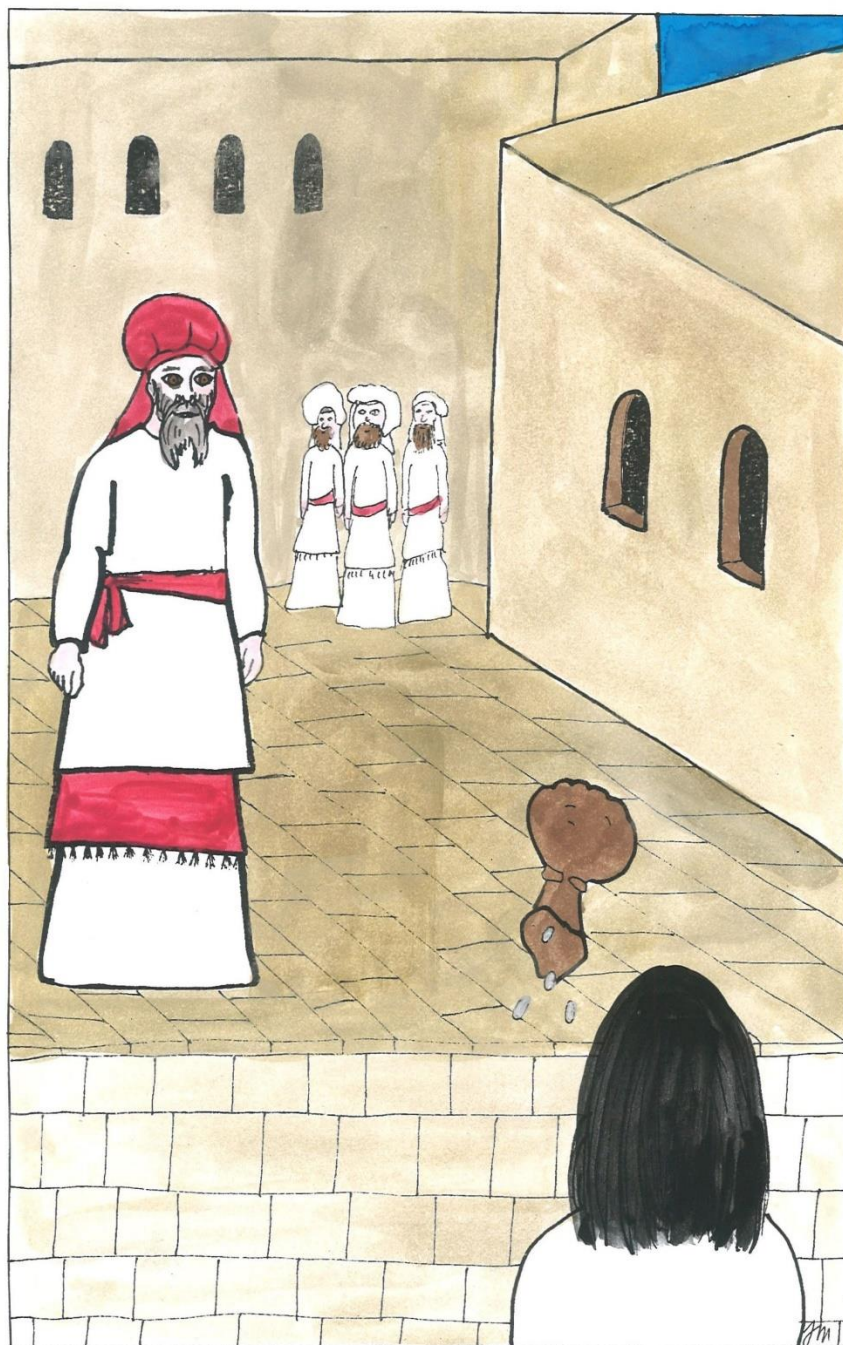
Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. (Mt 26,59-60a)

(Mt 26,59-68; Mk 14,53-65; Lk 22,63-71; Jan 18,19-24)

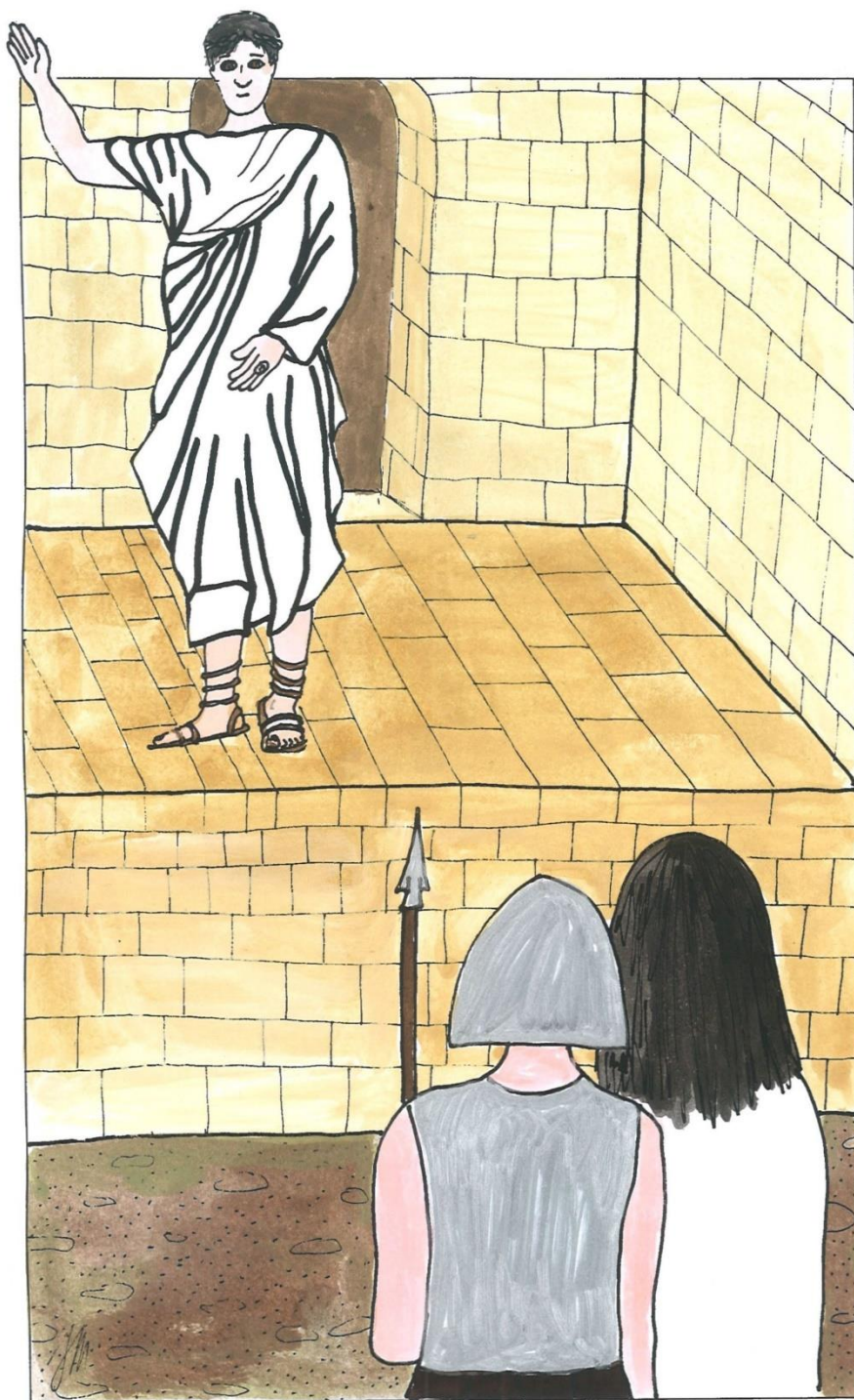
Hned na to zakokrhál kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. (Mt 26,74b-75)

(Mt 26,74b-75; Mk 14,72; Lk 22,61; Jan 18,27)

Když zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem: zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. (Mt 27,3-5)

(Mt 27,3-10)

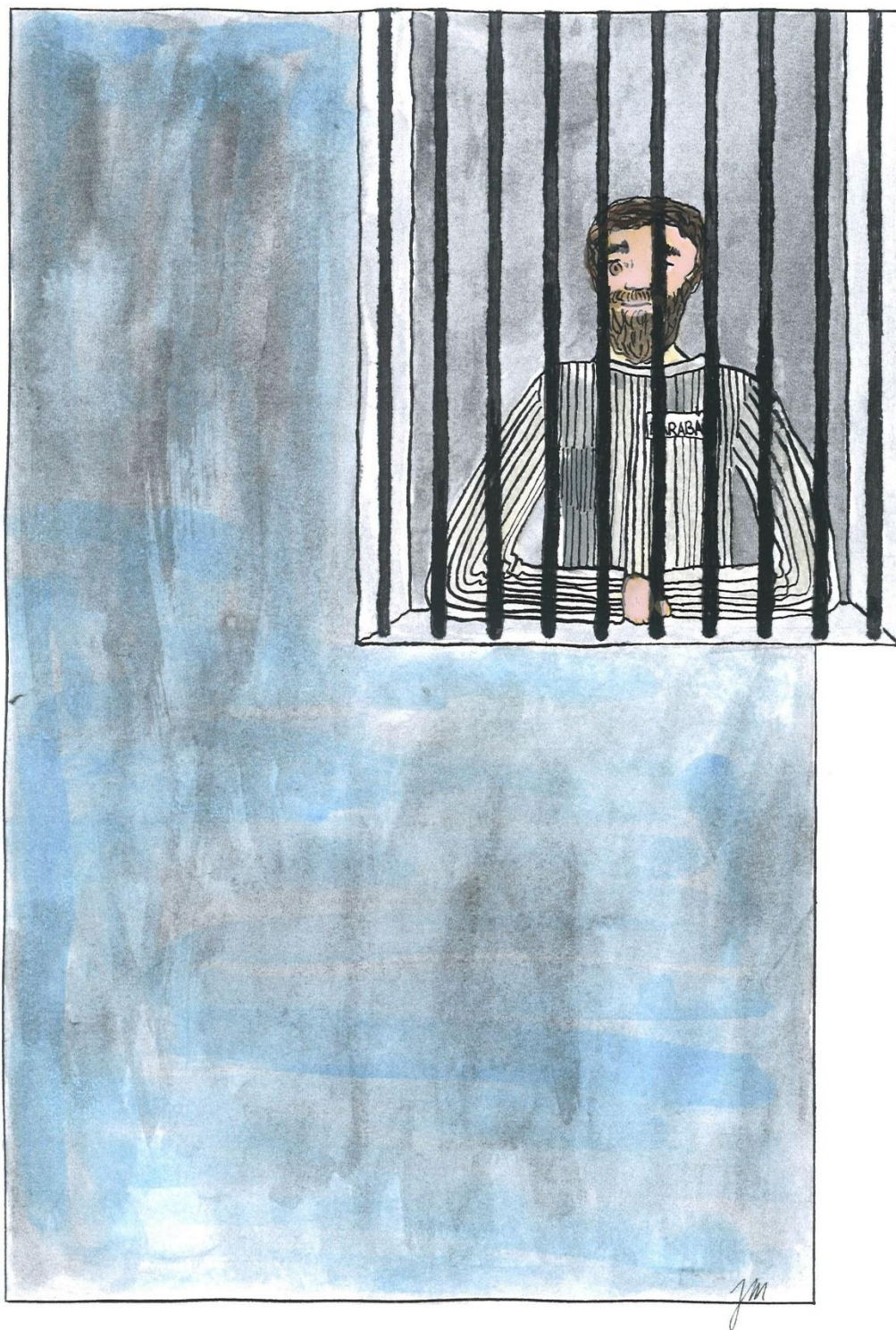
Pilát se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Odpověděl mu: „Ty to říkáš.“ Pilát pak prohlásil velekněžím a lidu: „Neshledávám na tomto člověku žádné provinění.“ Ale oni naléhali a říkali: „Pobuřuje lid svým učením po celém Judsku, počínaje Galileou až sem!“ (Lk 23, 3-5)

(Mt 27, 11-14; Mk 15, 1-5; Lk 23, 1-7; Jan 18,28-19,16)

Jakmile Herodes spatřil Ježíše, velmi se zaradoval. Už dávno si ho totiž přál uvidět, protože o něm slýchal a doufal, že uvidí, jak udělá nějaký zázrak. Kladl mu tedy mnoho otázek, ale on mu vůbec neodpovídal. Tu Herodes i se svými vojáky mu dal najevo, že jím pohrdá, a ztropil si z něho posměch; dal ho obléci do bílých šatů a poslal ho nazpět k Pilátovi. (Lk 23,8-9.11)

(Lk 23,7-12)

Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. (Mk 15,7)

(Mt 27,15-18.20-21; Mk 15,6-15; Lk 23,18-19; Jan 18,38b-40)

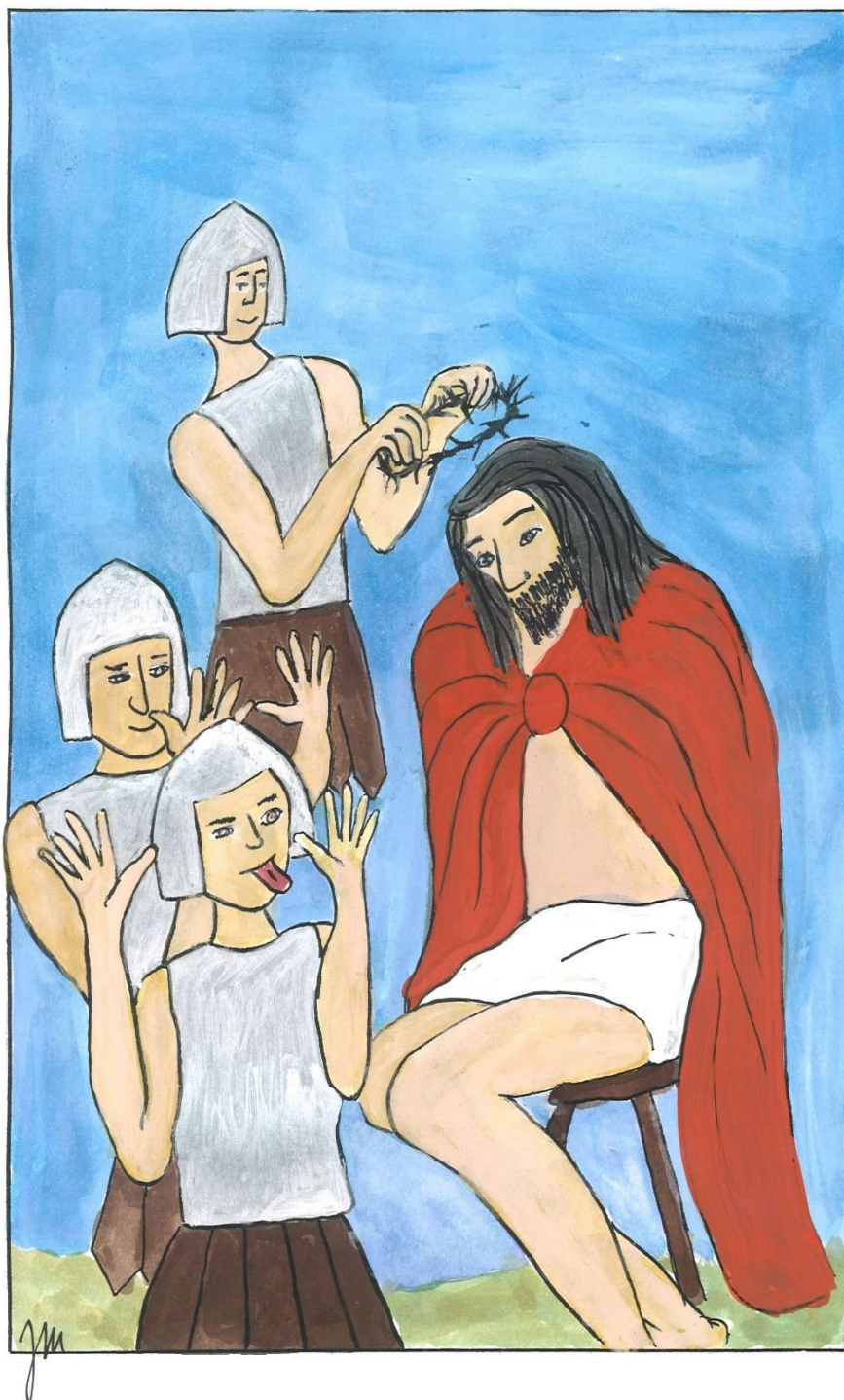
Pilát viděl, že ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechnen lid odpověděl: „Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáš, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. (Mt 27,24-26)

(Mt 27,11-26)

Potom Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovat. (Jan 19,1)

(Mt 27,26; Mk 15,15; Jan 19,1)

Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četu. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Buď zdrav, židovský králi!“ (Mt 27,27-29)

(Mt 27,27-31; Mk 15, 16-20; Jan 19,1-3)

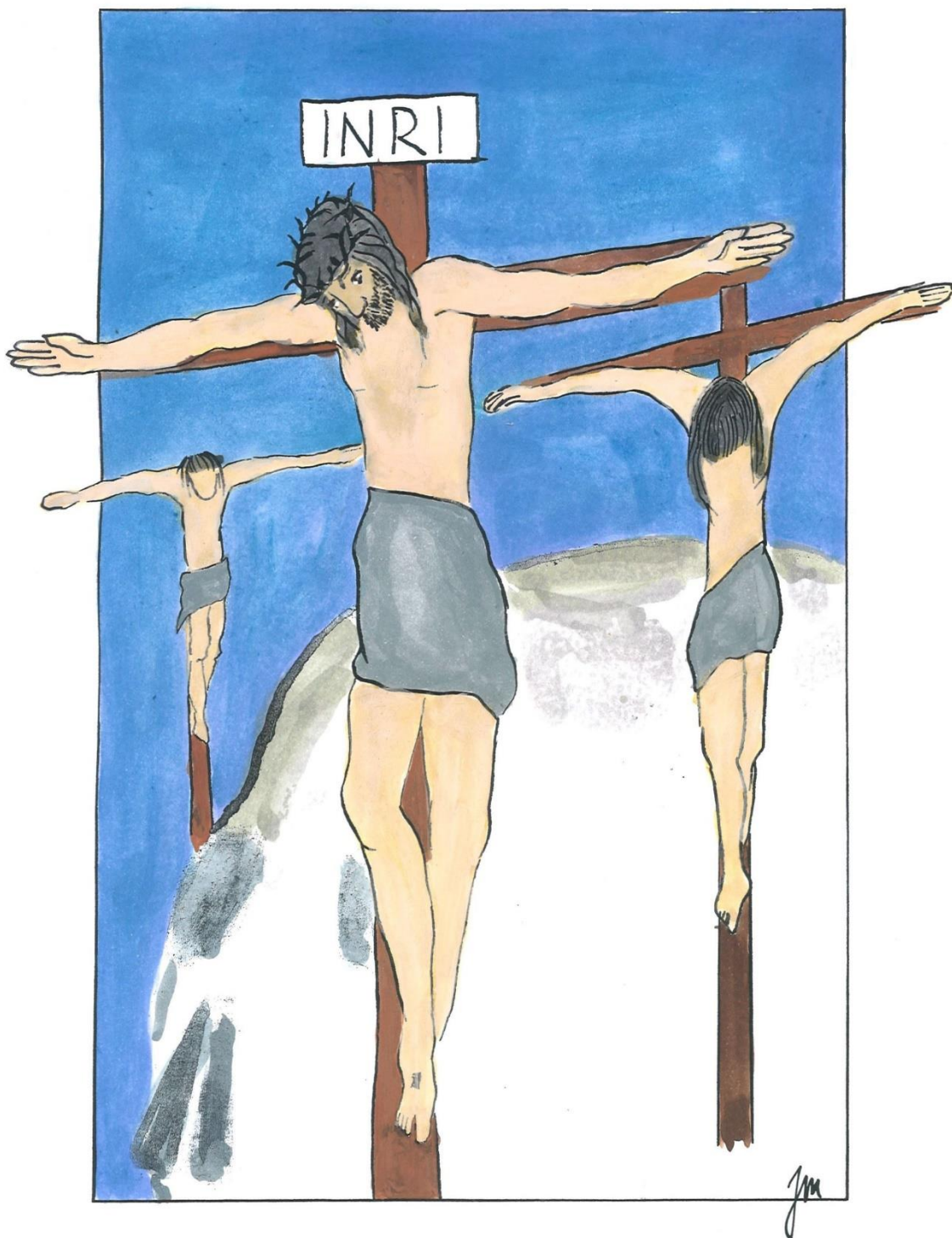
On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. (Jan 19,17)

(Jan 19,17)

Když Ježíše odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. (Lk 23,26)

(Mt 27,32; Mk 15,21; Lk 23,26)

Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: Ježíš Nazaretský, židovský král. (Jan 19,18-19)

(Mt 27,35-38; Mk 15,24-27; Lk 23,33-43; Jan 19,17-22)

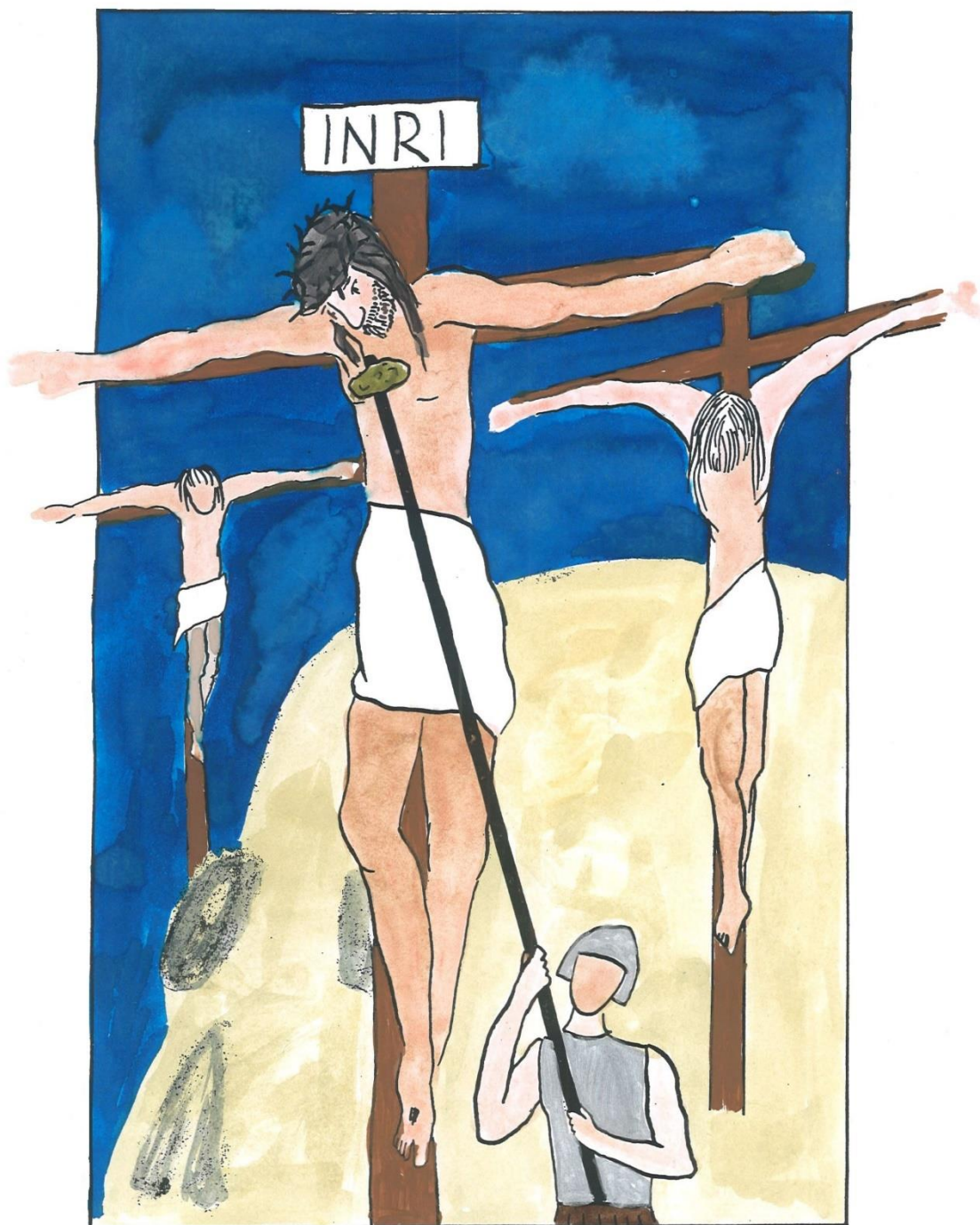
Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. (Lk 23,34b)

(Mt 27,35; Mk 15,24, Lk 23,34; Jan 19,23-24)

Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. (Jan 19,26-27)

(Jan 19,25-27)

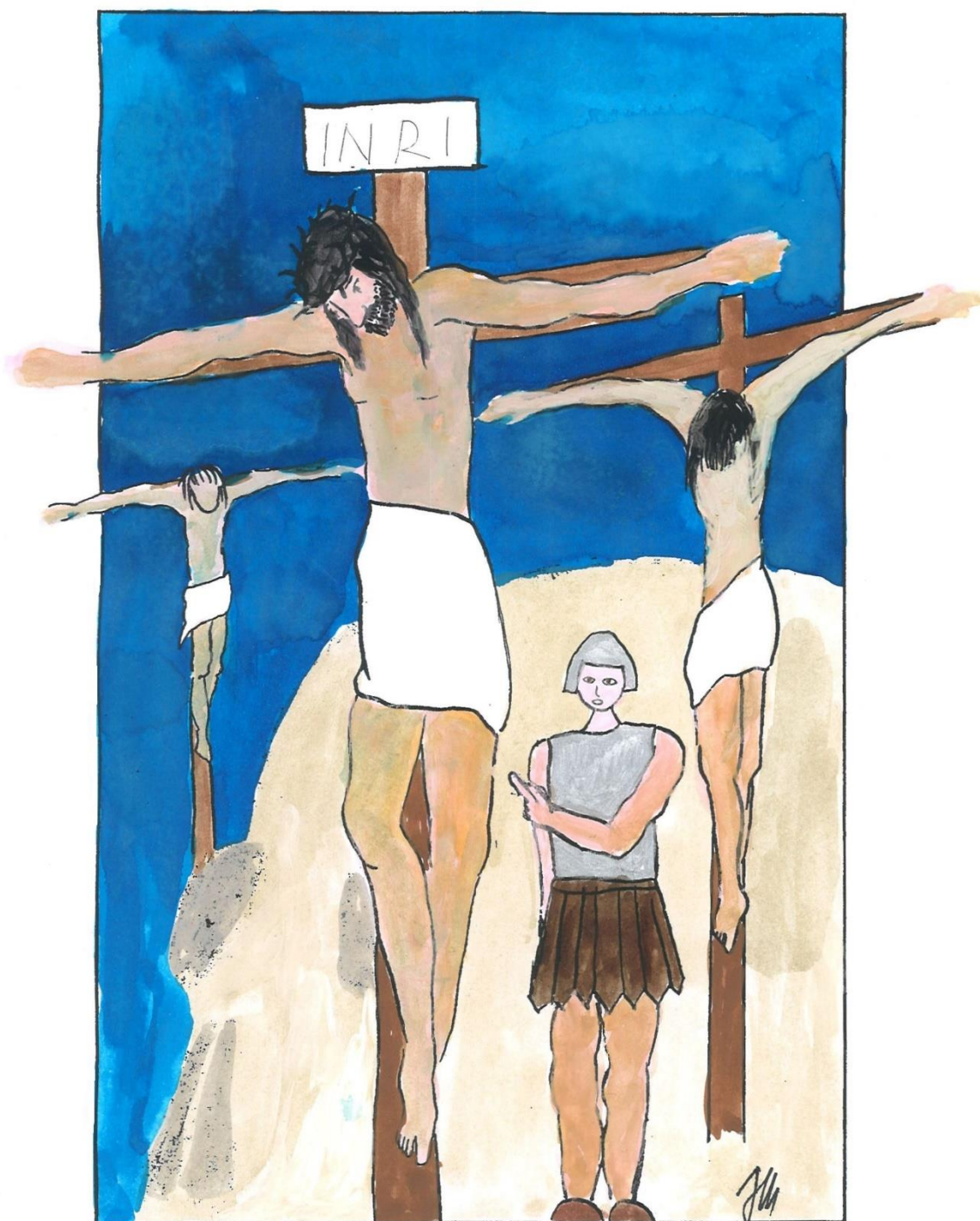
Když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal. (Jan 19,28-30)

(Mt 27,34; Mk 15,36; Jan 19, 28-30)

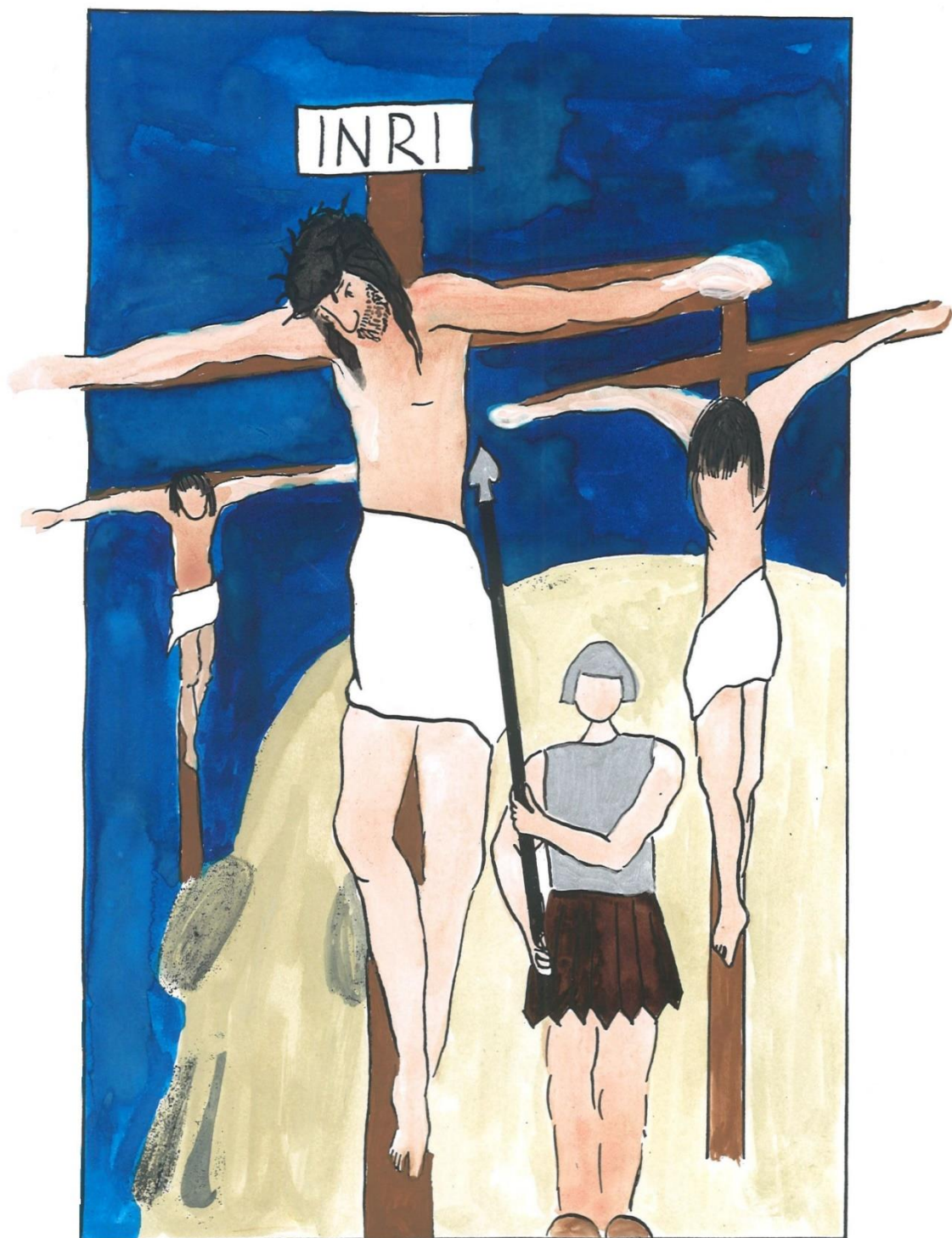
Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. (Mt 27.51a)

(Mt 27,50-53; Mk 15,37-38; Lk 23,44-46)

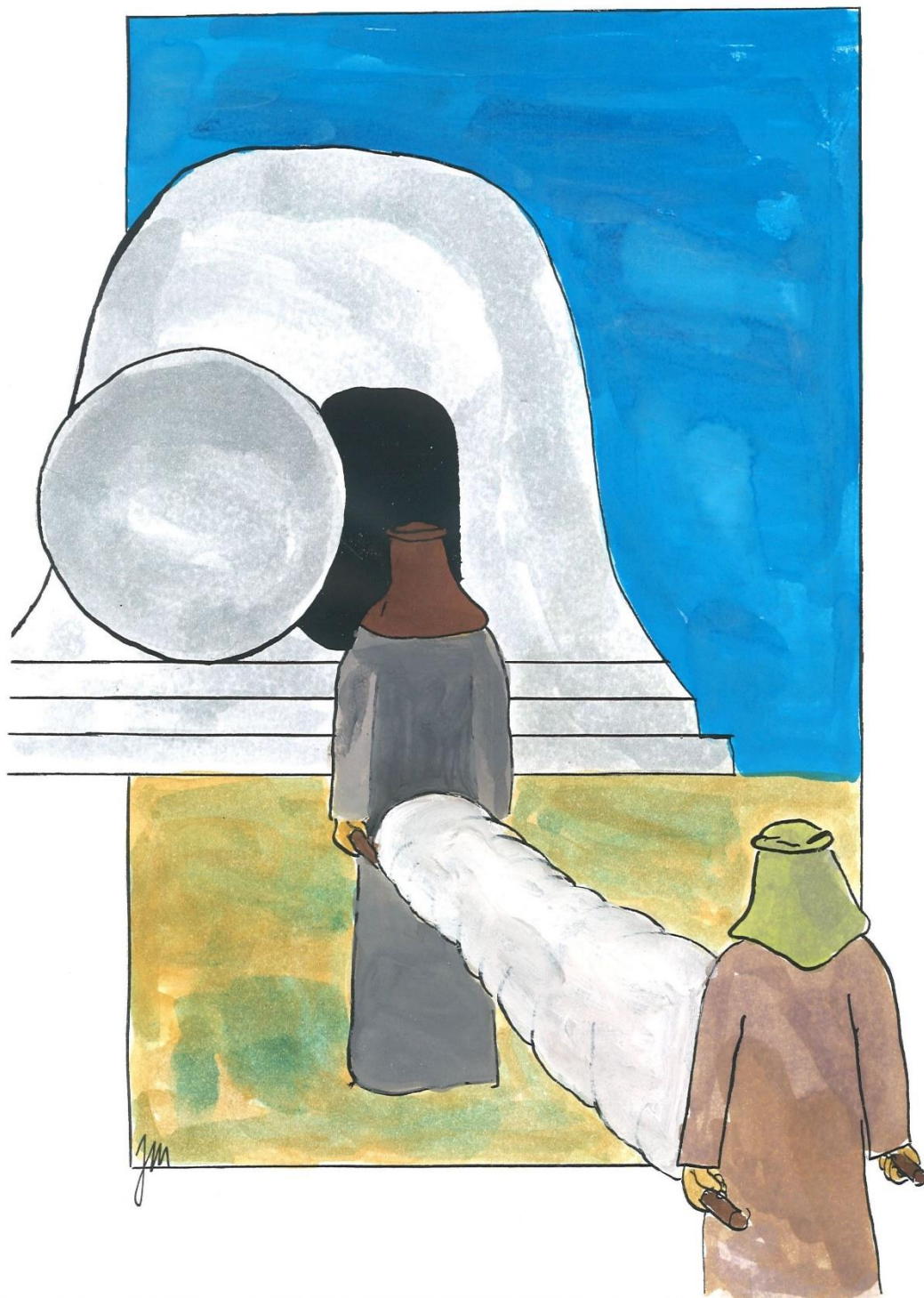
Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu syn Boží!“ (Mk 15,39)

(Mt 27,54; Mk 15,39; Lk 23,47)

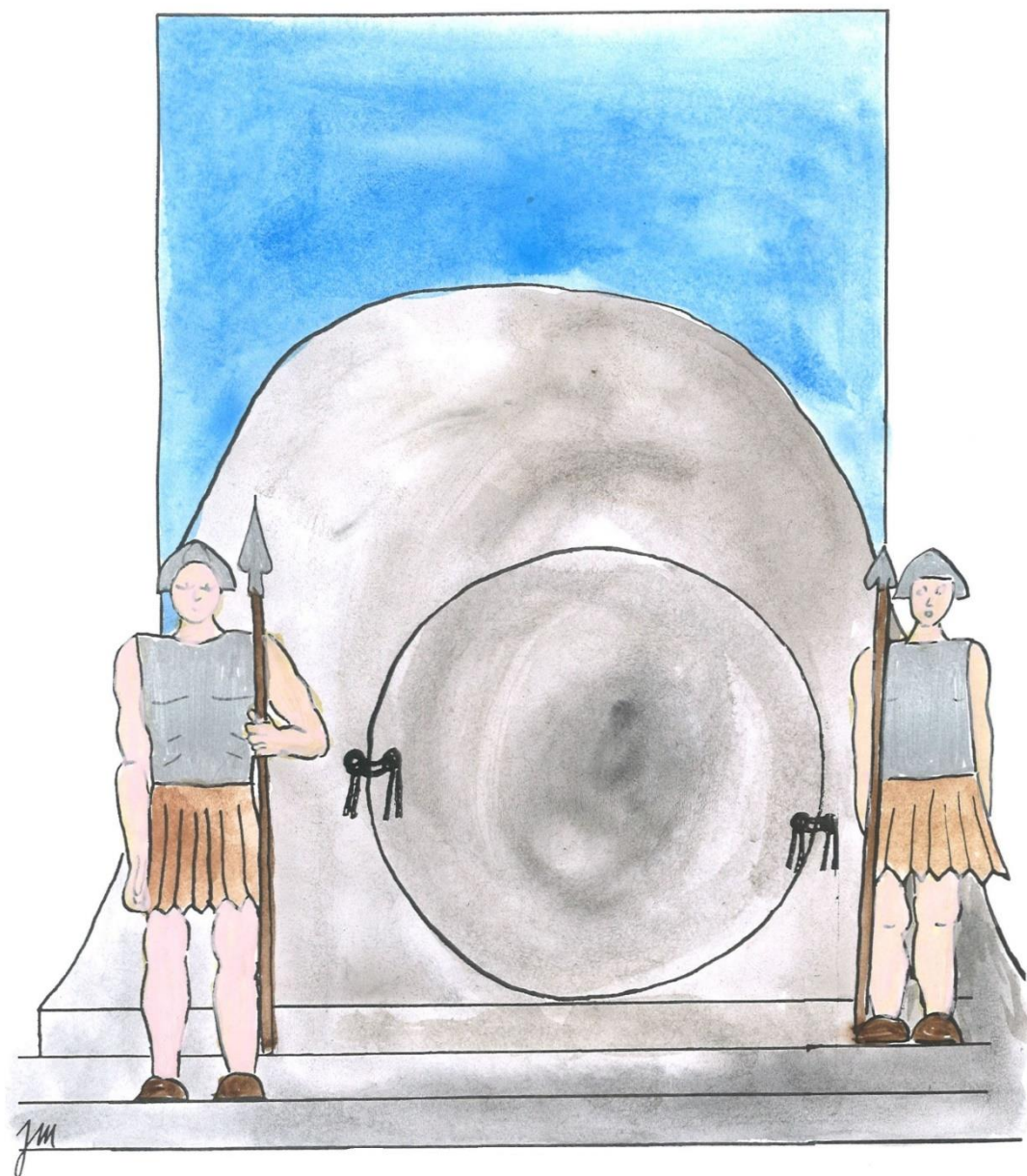
Když přišli vojáci k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu nepřerazili kosti, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. (Jan 19,33-34)

(Jan 19,32-34)

Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého Iněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. (Mt 27,57-60)

(Mt 27,27-61; Mk 15,42-46; Lk 23,50-56; Jan 19,38-42)

Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli velekněží a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, dej rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: Vstal z mrtvých.“ Pilát jim odpověděl: „Tady máte stráž. Jděte a zajistěte hrob, jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a postavili stráž. (Mt 27,62.64a.65-66)

(Mt 27,62-66)

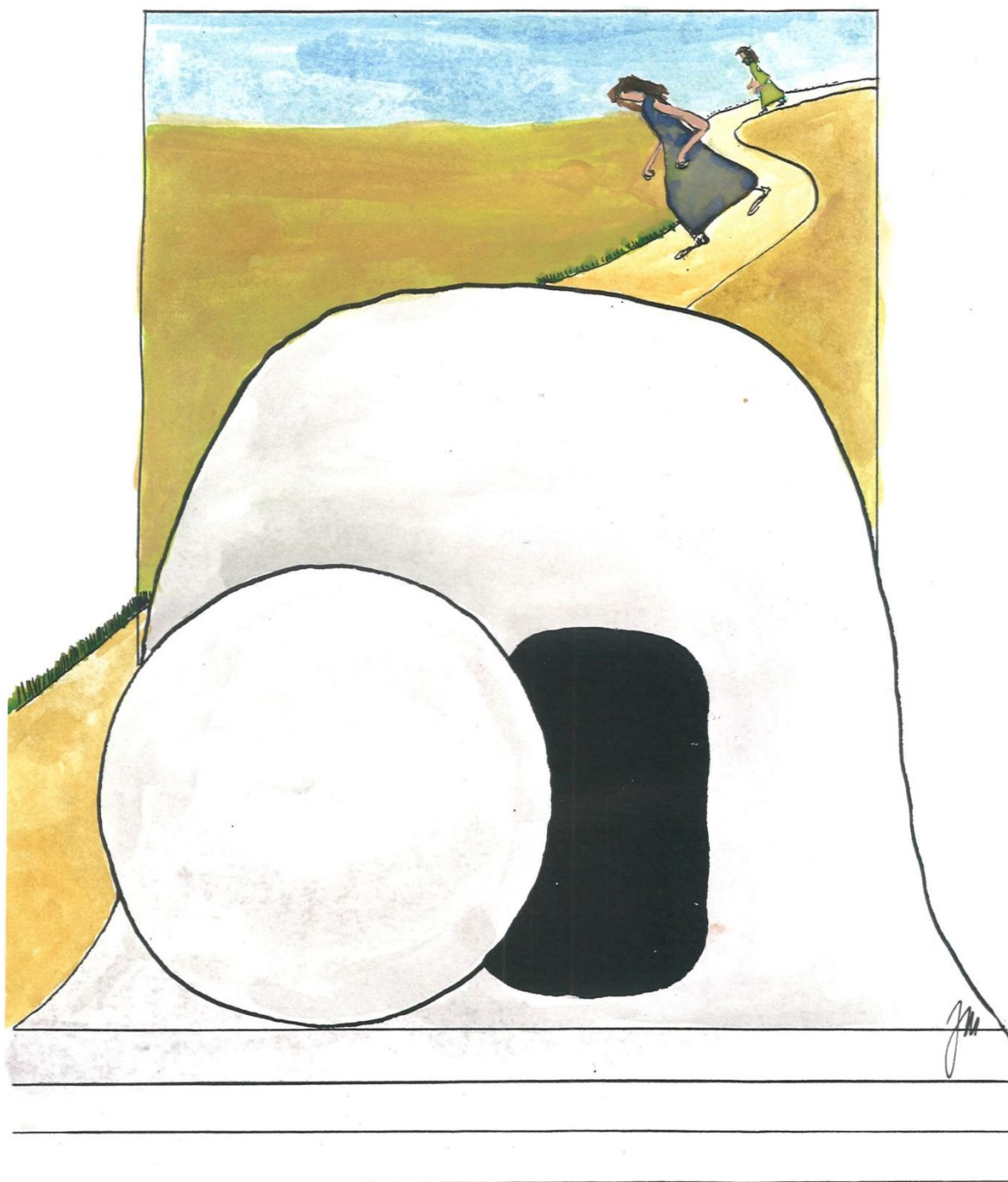
Anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, ukřížovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl.“ (Mt 28,2b-6a)

(Mt 28,1-8)

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ (Jan 20,1-2)

(Jan 20,1-2)

Petr a ten druhý učedník vyšli a zamířili ke hrobu. Obě běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. (Jan 20,3-4)

(Jan 20,3-4)

Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. (Jan 20,6-7)

(Jan 20,6-7)

Marie se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on. Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Ona myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla: „Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: „Rabbuni!“ – to znamená „Mistře“. (Jan 20,14-16)

(Jan 20,11-17)

Velekněží se shromáždili se staršími, poradili se a dali vojákům hodně peněz s pokynem: „Říkejte: V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.“ (Mt 28,12-13)

(Mt 28,11-15)

Ještě ten den se dva z učedníků ubírali do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, Přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. (Lk 24,13-16)

(Lk 24,13-25)

Ježíš vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ (Jan 20,27)

(Jan 20,24-29)

Když učedníci vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přestože jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. (Jan 21,9-12)

(Jan 21,1-14)

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ (Jan 21,16)
(Jan 21,15-19)

Po těch slovech byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“ (Sk 1,9-11)

(Mk 16,19; Lk 24,50-53; Sk 1,1-12)

Všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými. (Sk 1,14)

(Sk 1,12-14)

V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. (Sk 2,5-6)

(Sk 2,1-11)